

Kántor Zsolt

Az ítélőerő mimikája

*Az odafelvalók és a mérőszinór.
azoknak van ilyen illata?*

A kultúra kegyeltje a kert.
Egy Arborétum-szerű idea. Szűrt fények.
Arról híres, hogy bejárhatatlan.
Gyilkos galócaival navigál.
A természetfeletti tetszését bitorolja.

A kéreg is, ilyenkor, ősszel, nagyon durvák.
Az idő partra sodor minden korhadékfát.
Ez a víz itt csak leánykori nevéen folyó.

A fűzfa alatt egy tornacipő.
Hangyák mászkálnak a sárga cipőfűzön.

Úgy érezni, amikor végigsétálsz az utcán,
hogy a szabadság a becsukott ablakok mögött nő.
Szinte visszanyomja a talpadat a fű.
Itt megfontoltságot nyújt a feddés.

Az odafelvalóknak nagyot köszön a meggondolás.

Napfény íz nélkül

A fémdoboz alján cérnaszálak, orsók és bábuk. S egy repedt zsebtükör. A piros dobókockákról nem is beszélve, azokról már pereg a zománc. Az ólomkatonákra gumigyűrűk csavarodtak. A polcon leporellók, citromsárga matchboxok. És nyöszörgő babák. Az egyik rád hasonlít. Élénkpiros rúzs, barna, rövid, vékonyszálú haj, kék pupillák. Hallatlan. És ez nem költészet, hanem maga a történet ilyen képtelen és képes. A fenséges hiánya itt illúzióba áztatott ezüst. Elcsurrant könnycseppben lakik egy női akt. A tied. A szabadság, mondogatod a boltban, nem tud más kontextust, csak ahol az eredetiség és a múlt egybeforr. Maga az élet is csak megközelítése valaminek, ami lehetne. Tehát a megértés nem teljes. Egymás megmérése, a megtört szív szerkezete rejtett. A képmás empátia nélkül hideg. A vásárló gyámoltalanságának és az individuum esetlegességének tapasztalata. Napfény íz nélkül. A használtruhák atmoszférája. A lényeg félreértett. Pedig új alapok kellenek magukat. Szókapcák, szóruhák. Szókupacok. Az ismeretlenhez is úgy közeledünk, mintha ismert lenne. Végül választasz egy pólót.